

Kardeşlerim, insallah Bedir Gazvesi'ni anlatmaya çalışacağımız size. Eksiklerimiz, hatalarımız olursa hakkınızı helal edin baştan.

Bildiğiniz gibi, Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in risaletinden sonra Mekke'de şiddetli bir eziyet hali olmuştu. Allahü Teala'nın merhametiyle Medine, müminler için yeni bir yurt olarak verilmişti. Ancak Medine'ye gittikten sonra da Mekkeli müşriklerin zulümleri bitmedi. Sürekli tahrif etmeler, Müslümanlara karşı taraftar toplamalar, kötü propagandalar yapmalar devam ediyordu. Medine'ye hicret eden Müslümanların geride kalan mallarını da yağmalamışlardı. Bütün bunların ardından Medine'ye saldırı planları yapılıyor, Müslümanları tamamen ortadan kaldırmak için hareketler planlanıyordu.

Bu olaylar esnasında Allah-u Teala, Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e Bakara Suresi 190. ayeti indirdi: "Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın, ancak aşırı gitmeyin. Çünkü Allah aşırı gidenleri sevmez". Nisa Suresi 71. ayette: "Ey iman edenler! Düşmana karşı tedbirinizi alın; küçük birlikler halinde yahut topluca savaşa gidin". Ve Enfal Suresi 39. ayette: "Baskı ve şiddet kalmayınca ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın" ayetlerini indirmiştir.

Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, bu ayetlerden artık bir savaşın geldiğinin farkındaydı. Arap dünyasındaki kabilecilik halinden bir devlet modeline geçmeye başlamıştı. İstihbarat sağlayacak bir sistem kurmuş, ticaret yollarını ele geçirmek için hamleler yapıyordu. Sonrasında bazı seriyeler düzenledi. Peygamber Efendimiz'in bizzat başında olmadığı bu savaş gibi durumlara "seriyye" diyoruz. Mekke-Şam yolu Medine'ye yakın olduğu için, oradan geçen müşriklerin kervanlarına baskınlar yapıliyordu. Bu baskınlarda genellikle Müslümanlara zulmetmiş olanların malları alınıyordu, diğerlerine dokunulmuyordu. Peygamber Efendimiz, çevredeki mümin olmayan kabilelerle de bir devlet lideri olarak görüşmeler yapıyor ve anlaşmalar imzalıyordu.

Bu mücadele devam ederken, Mekke'de çok büyük bir kervan hazırlığı yapıldı. Öyle bir kervan ki, günümüzün miktarlarıyla belirtmek gereklirse en azından 50 milyon dolarlık bir meblağdan bahsediyoruz. Bu kervan Şam diyarına gidip malları satarak o paraları alacak ve çok büyük bir güç kaynağı elde etmiş olacaktı. Takdir edersiniz ki, bu gücü müminlere karşı kullanmaktan çekinmeyeceklerdi.

Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem bu kervandan haberdardı. Kervanın dönüşünde Medine'de Müslümanlara bu kervanı Bedir civarında alikoymayı teklif etti. Kervan dönüşünden haberdar olunca hızlı bir şekilde hazırlık yapıldı. 313 kişilik bir topluluk oluştu ve bunlarla beraber Bedir'e doğru yola çıktı. Bu arada kervanın durumundan haberdar olmak için bazı sahabelerini istihbarat amacıyla farklı yerlere gönderiyordu.

Kervan Ebu Süfyan komutasındaydı. Ebu Süfyan'ın da aynı şekilde istihbarat faaliyetleri olduğu belli idi. Müslümanların böyle bir baskın yapacağını haber aldığı için Mekke'ye haber gönderdi. Mekke'de anında, hızlı bir şekilde bin kişiden fazla bir ordu toplandı. Ebu Süfyan, Peygamber Efendimiz'den kurtulabilmek için de kullanılmayan bir ticaret yolunu (sahil yolu) kullandı, Bedir'e girmeden farklı bir yol izledi ve bu şekilde kervanı kurtardı.

Bu arada Mekkeliler Ebu Cehil komutasında yola çıkmıştı. Yoldayken kervanın kurtulduğu haberi geldi. Bu haber geldikten sonra bazı müşrikler "Kervan kurtuldu" diye geri dönmek istediler. (Metinde bu noktada bir karışıklık bulunmaktadır, ancak konuşmacı şöyle devam etmektedir:) Bazıları da (Hz. Ömer Efendimiz) haber gönderdi, "Benim kabilemden gelenleri

"öldürürüm, acımadam onlara" diye. Böyle şiddetli bir haber gönderince mevcut yaklaşık 950 bin (950-1000) kişiye kadar düştü. Sonrasında Ebu Cehil, Mekke içindeki liderlik mücadeleleri nedeniyle hazır böyle bir imkan yakalamışken geri dönmek istemedi. Peygamber Efendimiz'e karşı bu saldırıyı gerçekleştirmek istediler.

Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, sahaba efendilerimizle bu durumu istişare etti. Onlara kervanın kaçtığını ve bu ordunun üzerlerine geldiğini bilgi vererek "Ne yapmak istiyorsunuz?" şeklinde bir istişarede bulundu. İstişare sonrasında muhacirler savaşmaya hazır olduklarını, hiçbir şekilde geri adım atmayacaklarını, "Allah ve Resülü daha iyi bilir, o nasıl isterse öyle davranışlarını" dile getirdiler. Peygamber Efendimiz orada daha derin bir şeyler beklediği belli ki bu soruyu tekrar tekrar sordu. Bunun üzerine Medine'deki Ensar'dan, Ensar'ın sözcüsü olarak bir sahaba efendimiz (Sa'd bin Muâz)aya kalkarak dedi ki: "Ya Resulallah! Sen bize denizi gösterip dalarSAN, biz de seninle birlikte dalarIZ. Ensar'dan hiç kimse geri dönmeyecektir. Seninle beraber gelecektir. Allah'ın bereketiyle yürüt bizi!". Bu söz üzerine Resulullah Efendimiz Aleyhisselatü Vesselam Bedir'e doğru savaş için yöneldi.

Bedir'e geldiklerinde müşriklerden iki kişiyi yakaladılar. Onlardan bilgi almaya çalışılar. Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, gelenlerin ne kadar deve kestigini soruyor. 9-10 tane deve kestiklerini söyleyince, 950-1000 kişi olduğunu tahmin ediyor.

Bedir'e vardıklarında, orada su kuyuları vardı. Resulullah Efendimiz ilk önce kuyular önünde kalacak şekilde bir konum alıyor. Onu aldığında sahaba efendilerimizden birisi (Hubâb bin Münzir) ona yaklaşır, "Ya Resulallah! Bu, Allah'tan bir emir midir buraya yerleşmek, yoksa sizin mi fikrinizdir?" diye sorunca, (Efendimiz) böyle uygun gördüğünü söylüyor , yani Allah-u Teala'nın bir emri olmadığını dile getiriyor. O sahaba efendimiz de savaş halini bilen birisi olduğu için, "Kuyuları arkamıza alarak bu şekilde konum alırsak daha avantajlı oluruz" diyor. Sonra bu şekilde bir konum alılar ve ona göre hazırlıklarını yapıyorlar.

Bu arada Müslümanlar Bedir'e ilk önce ulaşıyor. Yolda, hicretten de belki hatırlarsınız, Sûraka isminde birisi vardı. Şeytan bunun kılığına girerek müşriklerin yanına geliyor. Müşriklerin hiddetlerini artırıyor. Onların edepsizliğini, hadsizliğini daha da artırarak onlara destek veriyor. Ayet-i kerimedede (Enfal Suresi 48. Ayet) anlatılır: Hani şeytan onlara amellerini çekici göstermiş ve "Bugün size galip gelecek insanlardan kimse yoktur, ben de sizin yardımıcınızım" demiştir. Fakat iki topluluk birbirini görünce (melekleri kastederek) ardına dönüp kaçıyor ve "Ben sizden uzağım. Gerçekte ben sizin görmediklerinizi görüyorum. Gerçekte ben Allah'tan korkarımlım" diyerek kaçıyor. Yol boyunca onları (müşrikleri) daha da hiddetlendirdi, o vahşilik hallerini, o kibir hallerini daha da artırdı.

Gece saatlerinde, yol üzerindeyken de sahaba efendilerimiz, Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in nazarlarına alarak onları muhafaza etmeye çalışan bir hali vardı. Önlerinde, arkalarında, sağlarında, sollarında, ortalarında sürekli onlarla meşgul oluyordu. Belli ki onları bu güç karşısında olusabilecek bir korkudan veya çekinceden engellemeye çalışıyordu. Bu yol boyunca bu şekilde geçti ve gece, bu halleri üzerinden kalkması için Allah-u Teala onların kalplerine sekinet (huzur) indiriyor ve bir yağmur yağdırıyor. Yağmur hem su konusunda yardımcı oluyor.

Ki Ramazan ayında oluyor bu Bedir Savaşı. Daha önceleri oruç vardı ama Ramazan ayı oruç farziyeti yeni gelmişti. Ve ilk Ramazan orucu. Çok sıcak, şiddetli bir gün olduğu için Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem "Orucunuza açın, Allah Teala müsaade

etti" diye onlara bildirmiştir. Ama oruçlarını açacak yiyecek dahi üzerlerinde doğru dürüst yoktu. Çok fazla gıdaları yoktu.

Güçlerini belirtmek gerekirse; 313 kişilik bir sahabe grubu ve karşısında bin kişilik donanımlı, teçhizatlı bir müşrik grubu var. Sahabe efendilerimizde iki tane at var, yani iki süvarımız var. Aradaki büyük uçurumu fark edebiliriz. Sahabe efendilerimizin kimilerinin kıyafetleri eksikti. Bu 150-160 kilometrelük yolu bu zorluklarla, bu eksikliklerle bir şekilde tamamladılar ve Bedir'de yerlerini aldılar. Sahabe efendimizin (Hubâb bin Münzir) uyarısıyla da kuyuları ardına aldılar.

Sonra savaş düzeni olarak Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, namazdaki saf gibi tek sıra halinde bir düzen aldı. Sadece mızraklılar ön tarafta olacak, okcular arka tarafta olacak şekilde. Onlara tembihlerde bulunuyor: Müşrikler yaklaşıırken onlara ok atılmasını, yaklaştıklarında mızrakçıların mızraklarla saldırmasını, göğüs göğüse mücadeleye gelme durumunda da kılıçların çekilmesini emrediyor.

(Seyyidimiz anlatır:) Küçük bir sahne anlatayım: Savaş zırhını giymiş Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Önce harpçı, cedleri harp etmiş bir sahabeye soruyor: "Siz nasıl harp ederdiniz?". O da okunu, yayını ve kılıcını göstererek diyor ki: "Ya Resulallah! Onlar ok atım mesafesindeyken biz onlara ok atardık. Sonra taş mesafesine gelince onlara taş atardık. Sonra mızrak mesafesine gelince mızraklarımıza kadar mızraklarımıza savaşırdık. Sonra kılıçlarımıza kırılıncaya kadar biz onlarla kılıçla savaşırdık.". Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bu konuşmayı çok beğeniyor, "Bu çok hoşuma gitti. Çok güzel söyledin. Biz öyle yapacağız" diyor.

Sonra Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem için sahabeler Bedir kuyularının arkasında hafif bir yüksek tepede bir gölgelik (çardak) yapıyorlar. Tabii sonra bu gölgelikten sonra Cibrail Aleyhisselatü Vesselam, "Ya Muhammed! Onlar güneşteyken sen gölgede mi kalacaksın?" diyecek. Bu, savaşın bütün seyrini değiştirecek.

Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem sahabeleri şu anki tek düzen muharebe sistemine göre okçuları ön tarafa ip gibi düzüyor. Bir tane sahabe vardı, (metinde Serbay/Seba deniyor, muhtemelen Sevad bin Gaziyye) çok az ileri gelince Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem hafifçe onun göbeğini okun ucuyla dürtülüyor. "Ah!" diyor, "Ya Resulallah! O benim canımı yaktı. Ben hak isterim Ya Resulallah.". Subhanallah. Allah Resulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem göbeğini açıyor: "Hakkını al Ya Sevad!". Hemen eğiliyor Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e, orayı öpüyor. Diyor ki: "Ya Resulallah! Bu beden şehit olacak. Ola ki Allahu Teala katında bir delilim kalmaz da şu ten (senin tenine geçmiş olan), delilim olur diye böyle yaptım.". Bu, sahabeyi çok aşka getiriyor. Hani Sevad'in o yaptığı hareket... O sahabı şehit olacak. Ve sahabelerden her kim "Ben şehit olacağım" demişse hepsi şehit oldular. Sanki herkes yerini de biliyordu.

(Sertan devam eder:) Savaş üzerinden sonra Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Bedir'de bazı yerleri işaret ederek bu müşriklerin ileri gelenlerinin bazlarının olacağı yerleri gösteriyor. Tek tek gösteriyor. Savaş sonrası Hazreti Ömer Efendimiz diyor ki: "Hani gösterdiği yerden bir karış ötede ölmeli onlar. Hepsi aynı gösterdiği yerlerde öldü.". Kuyuları, bir tane kuyu bırakarak diğerlerini kumlarla kapattılar ve kuyuları arkalarına aldılar.

(Seyyidimiz anlatır:) Bu Utbe ve Şeybe'nin annesi Atike bir rüya görüyor. Rüyada evlatlarının öleceğini, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in kesinlikle galip olacağını görüyor. Zaten müşrikler geldikleri zaman, yaklaşınca Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in nazarına hepsi, akibetleri kalplerine düştü. Kimi gitmek istediler ama Ebu Cehil'den çok korktular. Çünkü Ebu Cehil o gün şeytanın ta kendisiydi. Şeytan o gün Ebu Cehil kadar cesaretli değildi. O gün Ebu Cehil şeytanın tam kendisiydi. Ve şeytan onun üzerine tasarruf yapıyordu ki, kaçmaya, geri dönmeye çalışan herkesi geri döndürüyordu.

Ama o gün bir şey vardı. Daha önce Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Taif'te taşlanıp geri geldiği zaman bir üzüm bağına girmiştir. Orada kölelerden bir tanesi (Addas) Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e üzüm vermiştir. Bu, Utbe ve Şeybe'nin kölesi Addas'tı. Addas, Utbe'ye diyor: "Gitmeyin, etmeyin. O Resulullah'tır diyor. Eğer O'nunla karşılaşsanız, Allah-u Teâlâ O'na yardım edeceğiz. Ve muhakkak siz bugün öldürüleceksiniz.". İşin garip tarafı, savaş daha başlamadan, insanlar nezdinde kesinlikle herkes kendisinin başına gelecek olan şeyi net biliyor.

Ama savaşın asıl galibi Allah ve Resülü'dür. Çünkü niye? Normalde sahabelerin, Ensar'ın bir kısmının asıl niyeti ganimeti, kervan ganimetidir. Ama Allah Resülü Medine'den çıktığı andan beri niyeti sadece Allah ve Resülü yolunda, Allahu Teala yolunda cihat etmektir. Çünkü yarı yolda sahabelerin bir kısmı, "Ya Resulallah, kervanı takip edelim" diyordu. Bir kısmı (Müslüman olmadığı halde) ganimetini ele geçirebilmek için Allah Resülü'nün savaş kervanına katılmıştı. Ve Allah Resülü Sallallahu Aleyhi ve Sellem onlara diyor ki: "Mümin yani Müslüman olmadığınız müddetçe siz bu savaşa giremezsiniz.".

Tabii onlar ne kadar "kervan" diyorsalar Allah Resülü susuyordu. Allah-u Ekber! Sıddık'tan (Hz. Ebubekir), Hazreti Ömer'den ve Ensar'dan gani gani razı olsun. Hz. Ebubekir Sıddık, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in bu niyetini görüyor. "Ya Muhammed," diyor, "Eğer Allah seni cihatta emretmişse, muhakkak destekleyecektir. Biz Allah yolunda harp edelim.". Hz. Ömer kalkıyor: "Bu, hakla batılın savaşıdır. Biz hakkın yanındayız. Ya Resulallah, savaşalım!". En son Ensar diyor ki: "Ya Muhammed! Sen bize denizi göstersen, biz seninle beraber denize gireriz. Sen ne dersen biz onu yapacağız.".

Bedir, gerçekten bizim için, İslam dünyası için... Çünkü Allah'a şöyle dua ediyor (Efendimiz): "Ya Rabbel alemin! Eğer sen bunları helak edersen, yeryüzünde seni kim anacak?". Allah Resülü Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem o gün sahabelerin değerini o kadar yükseltiyor, o kadar yükseltiyor ki Allah-u Teala nazarında.

Tabii, Ramazan ayı, hepsi oruçlu. O gün Allah Resülü Sallallahu Aleyhi ve Sellem (Ramazan 14'ünde yola çıktılar), 15-16'sına geldiği zaman hem seferi olmaları hem de savaş halinden dolayı orucunu açıyor. Sahabeler tereddüt ediyor. Ben Muhammed, size orucunuzu açmanızı emrediyorum" diyor, açmıyorlar. Sarı bir hurma alıyor, ağızına koyunca sahabeler de oruçlarını açıyorlar. Her şey sadece iki günlük yürüyüştü.

Ve bir mucize olarak Allah Azze ve Celle o gün o kadar güzel bir yağmur veriyor ki, o yağmur bütün sahabeleri uyutuyor, Allah Resülü hariç. Hazreti Ali (r.a.) diyor ki: "Hepimiz uyumuştuk. Üzerimize bir rahatlık kaplamıştı. Ve Allah Resülü sabaha kadar ayaktaydı. Ve Allah'a niyaz ediyordu. 'Ya Rab! Sen vaadini yerine getirmezsen halımız ne olur? Sen bize yardım etmezsen halımız ne olur? Muhakkak sen Allah'sın, vaadini muhakkak yerine getirirsın'. Allah-u Teala'ya çokça dua eden bir peygamber.

Savaş yerinin belirlenmesine gelince, (yne o sahabе, Hubâb bin Münzir) Allah-u Teala bir sahabeye ihsan ediyor, diyor ki: "Ya Resulallah! Diğer bütün kuyuları kapatalım. Bir tane kuyunun önüne küçük bir havuz yapalım. Kuyunun arka tarafında da yükseltide, bizi rahatça görebileceğin sana bir yer (çardak) yapalım. Bu şekilde savaş yaparsak bu bizim için daha hayırlıdır.". Ama ilk önce şöyle diyor: "Ya Resulallah! Buraya konuşlanmamız Allah-u Teala'nın emri mi, yoksa senin tecrübe mi?". (Efendimiz) "Hayır, Allah-u Teala'dan bu konuda bir vahiy yoktur" diyor. "O zaman," diyor, "Ya Resulallah, söyle söyle yapsak olur mu?". Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem tebessüm ediyor: "Bu hoşuma çok gitti. Dediğin hak ve doğrudur. Bu şekilde yapalım.". Savaş başlayacağı zaman başka sahabeler savaşın yerini değiştirmek istediği zaman, "Hayır" diyor Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem, "Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem savaşa başladığı zaman burada başlayacak.".

(Sertan devam eder:) Savaş tabii ilk ok atımıyla başlıyor. Arapların içinde bulunan bir savaş geleneği var, önce aralarından birilerini meydana çıkartarak onları savastırıyorlar. Ama bu geleneğe bile uymayan aralarında birisi (Esved el-Mahzûmî) var, o bir ok atarak sahabе efendilerimizden birini (Mihca' b. Salih) şehit ediyor.

(Seyyidimiz devam eder:) Ebu Cehil ve ordusu geldi. Onlar da kendilerince iyi yere konuşlandılar. Yüz tane harpçı süvarileri var, çok yüksek bedeller ödenerek getirilmişler. Çok fazla develeri var. Eğlence için şeyler getirmişler; şaraplarını, şunları, bunları getirmişler. Kendi putlarını getirmişler. Ve sanki Ebu Cehil evvelden bu işe hazırlanmış gibi. Yoksa normal şartlarda bu kadar hızlı bir şekilde bir ordunun toparlanması imkani yoktur. Ebu Cehil kendi şeytanıyla bu (savaşın) sebeplerinin hazırlanacağını daha önce öngörmüştü ve bu öngörmeye binaen savaşacak şekilde çoktan hazırlanmıştı. Yoksa bu kadar hızlı toparlanması, bu kadar hızlı gelmesi imkanı yoktu. Ve Ebu Cehil o gün varoluş ve yok oluş savaşını da vereceğini biliyordu. Çünkü artık Mekke, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den sonra iyice bozulmaya başladı. Mekkeli müşrikler iyice kendilerini şaraba vermeye başladılar. Artık şeytani fiiliyatlar orada çok fazla oldu. Ebu Cehil gerçekten artık krallığın kendisi olmuştu. O gün hakla batıl büyük bir savaş verecek.

Şimdi erler meydana çıkacaklar. (Sertan devam eder:) İňşallah söyleyelim. Müşriklerden Utbe, Şeybe ve Velid meydana çıkıyorlar. Bunlar meydana çıktıklarında, "Aranızdan bize üç yiğit, üç er gösterin, onlarla konuşalım" diye meydan okuyorlar. Medineli Ensar'dan sahabе efendilerimizden üç kişi hemen meydana çıkıyor. (Müşrikler) "Siz kimsiniz?" diye onları pek ciddiye almıyorlar, "Siz bizim dengimiz değilsiniz" diye. Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e sesleniyorlar: "Bize dengimizi gönder, bunlar kimdir?" diye.

(Seyyidimiz devam eder:) Aslında onlar "dengimiz" demekten öte, artık Abdülmuttalipoğulları ile açık ve net konuşmak istiyorlar. Artık Muhammed'in ve Muhammed'in geldiği nesli, bu işi halletmek istiyorlar. Artık bu işi kan davasına götürmek, Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in yakın derece akrabalarını, bu işi bitirmek istiyorlar. Yani Ebu Cehil bu hususta çok fazla kararlı. Utbe ve Şeybe'yi de, Velid'i de bu hususta çok acayıp tahrik ediyor, hatta aşağılıyor onları. O yüzden diyorlar: "Abdülmuttalip'ten olanlar ya da Haşim'in (Haşimoğulları), Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in belirledikleri akrabalıyla savaşacağız. Bu işi onlarla bitireceğiz." Niyetleri bu. Hani Hz. Hamza'nın, (Hz. Abbas'in deniyor düzeltme: Hz. Ubeyde), Hz. Ali'nin tercih edilmesi boş bir şey değil. "Bugün onları yok edersek, Muhammed Sallallahu Aleyhi ve

"Sellem yalnız kalacak" (diye düşünüyorkar). Hatta Ebu Cehil diyor ki: "Sakın onları öldürmeyin. Muhacirler için diyor, esir alın onları. Onları bağlayalım, bu şekilde çeve çeve Mekke'ye getirelim. İşte Lat ve Uzza'nın önünde bunları rezil edelim.". Ebu Cehil hayatının en büyük hatasını, en büyük kibrini bu savaşta yapıyor.

(Sertan devam eder:) Seyyidimizin anlattığı üzere, kendilerine denk, Peygamber Efendimiz'in akrabalarından olanları istiyorlar karşısına. Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem de üç yiğide işaret ediyor : "Kalk ya Ubeyde! Kalk ya Hamza! Kalk ya Ali! (Radiyallahu anh)". Ubeyde, Hamza ve Ali Efendilerimiz meydana çıkıyor. Hâlâ bu kibir hali devam ediyor müşriklerde: "Kendinizi tantın, bizim denginiz misiniz, bilelim" diyorlar. Tanıyamamışlar onları. Sonra kendilerini tanıttıkları zaman, "Tamam, dengimizsiniz" diyorlar. Onları öldürürlerse Peygamber Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e ciddi bir zarar vermiş olacaklardı kendilerince.

Sonra teke tek vrouşma başlıyor. Hazreti Hamza ve Hazreti Ali, hemen rakiplerini kısa bir zamanda öldürüler. Ubeyde Efendimiz de ayağından ciddi bir yara alıyor. Bu teke tek vrouşmada (mübarez) bir kural var; birisi rakibini öldürürse diğerleri ona yardıma gidebiliyorlar. (Hz. Hamza ve Ali) Ubeyde Efendimiz'e yardıma gidiyorlar hemen. Onun rakibini de (Utbe'yi) öldürerek onu hemen safların gerisine çekiyorlar. Hazreti Ubeyde hemen soruyor: "Ya Resulallah, ben şahit miyim?". (Efendimiz) "Evet, şahitsin" diye Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem onun Firdevs cennetine gideceğini müjde ediyor. Ayağının kesildiğine dair bir anlatım var. (Seyyidimiz anlatır: Kılıç darbesini savuşturmak için eğildiği için ayağı boşta kalıyor, o yüzden ayağını kesiyor. Gerçekten ayağı kesiliyor. Vefat etmesine sebep olan şey de kan kaybı. Dönüş yolunda vefat ediyor.).

(Sertan devam eder:) Bu mücadeleden sonra, müşriklerden meydana çıkardıkları üç kişi de ölünce, Ebu Cehil saldırısı talimatını veriyor ve karşılıklı şiddetli bir mücadele başlıyor. Bu savaşta Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, müşriklere en yaklaşılan, aralarına en çok dalan kişiydi. Ya da bir sahaba zora düştüğünde, her daim aralarında onlarla çok büyük bir mücadeleye tutuşuyordu. Bize bugüne kadar anlatılan sohbetlerde öyle bir tablo çiziliyor ki, Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem sanki çadırda oturuyor, dua ediyor, Ebubekir Efendimiz de yanında, sahabeler savaşıyor ve savaş kazanılıyor. Bu şekilde bir anlatım şekli var ya da akıllarda bunu oluşturuyorlar. Halbuki Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem savaş meydanında müşriklere en yakın olandı. Hazreti Ali Efendimiz diyor: "Sıkıştığımız zaman, zora düşüğümüz zaman O'na sığınındık, müşriklere en çok yaklaşanımız O'ydu" diye.

(Seyyidimiz anlatır:) Şimdi savaş sahnesini çizelim. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem savaşta, savaşın içinde, sahabeleri aşka getirecek Allah-u Teala'nın cihat ayetlerini okuyor. "Sabırı olun, sebat edin" diyor. Savaştayken "Falanca surada ölecek" diyor. Ve Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem zırhlı. Tabi o ortaya dağıldığı zaman Hz. Hamza, Hz. Ömer... Ebubekir Sıddık'ı siz nasıl bilirsınız? Naif? Hayır. Konu Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem olduğu zaman, sizin en zayıf gördüğünüz sahaba ejderhaya dönüşür. Mesela bir sahaba vardı, 1.60 boyundaydı, kılıcı ondan uzundu. Ama mevzu bahis Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem olduğu zaman, değil Ebu Cehil, bin tane Ebu Cehil olsa vallahi onun nazarına karınca kadar değildi.

Ama Allah Resülü her zaman diyor: "Ya Rabbel Alemin! Şu bir avucu helak edersen, sana yeryüzünde ibadet edecek kimse bulamazsun.". Ve Hazreti Hamza, çift kılıç kırın insan,

Allah ve Resul'ün adına yıllarca savaşmayı bekleyen ve Muhammedî ruhu üzerinde en iyi taşıyan Hazreti Hamza.... Ve Bedir... Bedir ilginç bir yerdır. Çünkü kardeş kardeşe, köle efendiye; hak tam hak, batıl tam batıl, arada hiçbir şey yok. Ve onlar Allah için, sadece üzerlerinde bir entari, bir kılıç; kiminin ayağında ayakkabısı yok, susuzluk... Ama bir tek ellerinde Allah var ve Resulullah (S.A.V.) var. Ve o gün Muhammed (S.A.V.) 53 yaşında, savaşı o gün öğreniyor ve bütün dünyanın en iyi generallerini toplasınız, onun kadar iyi bu savaşı kimse idare edemez. Çünkü ne zaman sahabeler geriye adım atacak olsa, er meydanında devleşmiş birini görürsün: Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Sahabeler O'nun görüp şevke geliyorlardı. O yüzden geri adım atma diye bir eylem yoktu. Ne zaman şeytan o zehirli oklarını atınca, Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i savaşın ortasında şeytanın attığı bütün oklara karşı bir kalkan olarak görürsün.

Ama Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem de insandır. O da zayıflayabilir, yorgun düşebilir, güçsüz düşebilir. Ve güçsüz, yorgun olduğu bir anda Allah-u Teala'ya "Ya Hayyum ve Ya Kayyum" esmasıyla niyaz ediyor Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Belki binlerce defa, on binlerce defa "Ya Hayyum, Ya Kayyum" demişizdir. Ama o gün Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem Allah-u Teala'dan niyaz edince ve "Ya Hayyum ve Ya Kayyum" sırrını açınca, Allah-u Teala şeytan ve şeytanın ordusuna karşı Arş'ta özel hazırlanmış meleklerini gönderiyor. Bu melekler sadece o gün için yaratılmış, o gün için eğitilmiş ve o gün için kılıçlar kuşanmış meleklerdir. Ve bütün kılıçları sadece gökte dövülmüş melekler, o gün Allah-u Teala'nın emriyle ve Cibrail (a.s)'in komutasıyla.... Ama Cibrail (a.s) bu savaşta sadece seyirciydi. Ve bazen insan kılığında Resulullah (s.a.v)'e de gözükmürdü. Melekler şiddetli bir şekilde yeryüzüne indiler. Şeytanın bütün ordusunu dağıttılar. Lain (Şeytan), sadece kendisine mühlet verildiği için kurtuldu. Yoksa o gün o da kurtulmazdı.

Savaşta o sahne; Ebubekir Siddik'la... Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem uzunca bir dua ediyor. Ebubekir Siddik diyor ki: "Ya Resulallah! Vallahi Allah sana vaadini verecek. Sen muhakkak galip olacaksın.". Cibrail diyor ki: "Ya Muhammed! Sahaben ateşin, güneşin altında harp ediyorken hâlâ gölgede mi duracaksın?". O günden sonra Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem sahabelerinden ayrı (bir yerde) durmadı. Onun için çok büyük bir ders oldu. Ve o andan sonra (Resulullah'ı) savaşın en şiddetli ve en sıcak yerinde görürsün. Ve Allah sahabelerden gani gani razı olsun ki, o gün hem kendi şanlarını hak ettiler, hem Allah Resülü'nün şanını hak ettiler, hem de müminin ne olması gerektiğini bütün aleme çok güzel yazdırıldılar. Ve onlara "Ashab-ı Bedir" dendi, meleklerle "Melek-i Bedir" dendi. O gün hiç şüpheye düşmediler.

(Sertan devam eder:) O çarpışma şiddetindeyken Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem bir avuç kum alarak (müsriklerin) üzerine atıyor ve "Yüzleri kara olsun! Allah'im, kalplerine korku sal, ayaklarına titreme ver!" diye onlara dua ediyor. (Seyyidimiz anlatır:) Bu, beddua olarak değerlendirilmemeli. Çünkü Peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in oradaki ettiği beddua değildir. Çünkü Ebu Cehil, lanet olasına, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e ve sahabelere çok ciddi beddua ediyor. O bedduaya karşılık Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem, sahabelerini teşvik etmek ve müsriklerin kalbine korku salmak için bu şekilde dua ediyor. Çünkü beddua ederse Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem, onların neslinden daha bir şey çıkmaz.

(Sertan devam eder:) Bu bir avuç kum, bütün müşrik ordusunun gözlerine, kulaklarına ulaşıyor; Allah bir mucize veriyor. Bütün müşrik ordusunun gözlerine, kulaklarına kum doluyor. Bu arada Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, mücadele ederken, zora düşmüş bir sahabenin yanındayken, her halükarda sürekli tekrarladığı bir şey var: "Allah'ın bana vaat ettiğini, yardımı lütfettiği...". Bu dua halindeyken Ebubekir Efendimiz'e dönüyor bir ara: "Müjde sana ey Ebubekir! Allah-u Teala vaat ettiği yardımı gönderdi" diye. Orada bir rüzgar esiyor, üç defa rüzgar esiyor. Her birinde bin melek geliyor. Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Cebrail Aleyhisselatü Vesselam'in geldiğini haber veriyor. Bin melek; önünde, sağında ve solunda, toplam üç bin melekle Bedir Meydanı'na iniyorlar.

Sonra ayet-i kerimede: "Muhakkak siz Bedir'de zayıf durumdayken Allah size yardım etmişti de muzaffer olmustunuz. Öyleyse Allah'tan korkun ki O'nun yardımına şükretmiş olasınız" (Al-i İmran, 123). Sonra tekrar: "Rabbinizin gökten indirdiği üç bin melekle yardıma gelmesi size yetmez mi?" (Al-i İmran, 124) diye hitap edilmiştir.

O arada çok şiddetli bir rüzgar oluyor. Sahabe efendilerimizin yaşadıkları sahnede şu şekilde: Hani kılıcı sallıyor, daha müşriğe mesafesi yeterli değilken müşriğin kafası mesela düşüyor, olduğu yere ölüyor. Bu şaşkınlık halini yaşıyorlar bir yandan. Tabii imanda zirve oldukları için bu uzun bir şaşkınlık süreci değil, Allah-u Teala'nın yardımının geldiğini biliyorlar. Aynı şekilde müşrikler safında da aynı şeyler var. Daha sonraki dönemlerde, "Vallahi onları (Müslümanlar) öldürmedi, onlar bize erişemeden başkaları bizi öldürdü" diye yeminler ediyorlar.

Bu savaş sahnesinde Ebu Cehil komutan olduğu için dikkat çeken bir sahnesi var. Ebu Cehil, Efendimiz Aleyhisselatü Vesselam'a çok eziyet ettiği, hakaretlerde bulunduğu için, Medineli annelerimizden birisi (Hz. Afra), yedi tane evladı var, yedi evladına da o peygamber sevgisini aşılamış. O (Peygamber) geldiğinde, daha onu görmeden sevmişler ve tanmışlar. Öyle bir sevgi aşılamış çocuklarına. Onun iki tane küçük çocuğu var (Muâz ve Muavviz). Peygamber Efendimiz küçük çocukların (15 yaş altı) ayırmıştı, bunlar muhtemelen 16-17 yaşlarında. Bu iki çocuk, sahabe efendileriminden birine (Abdurrahman bin Avf) yaklaşıp, "Ey amca!" diyorlar, "Ebu Cehil diye birisi varmış, onu bize göster.". O sahabe efendimiz de (Abdurrahman bin Avf) diyor ki: "Savaş anında yanında çocuklar görünce, 'Keşke yanında daha güçlü, kuvvetli, kudretli birileri olsaydı' diye düşündüm". Hani bu mücadele için bunlar küçük, yetersiz kalırlar diye böyle bir düşünceye girmiş. "Ne yapacaksınız onu? Onunla ne işiniz var sizin?" diye (sormuş). Çocuklar diyorlar ki: "Annemiz anlattı. Resulullah Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e çok hakaretlerde bulunmuş, çok kötü şeyler yapmış, söylemiş. Biz onun intikamını alacağız.". O arada Allah-u Teala lütfedecek, açılan bir alanda Ebu Cehil'i görüyor. "Bakin," diyor, "İşte aradığınız adam odur!". Çocuklar hemen kılıçlarını çıkartıyorlar, ona saldırıyorlar. Orada çocuklardan biri şehit oluyor. Diğerinin de kolu kopuyor. Bir deri parçası kalacak şekilde kolundan darbe aldığı için. O arada Ebu Cehil'i ciddi bir şekilde yaralamışlar. O çocuk sahabe efendimiz (Muavviz) sonra anlatıyor; kolu sürekli sallandığı için denge sağlayamadığından, ayağının arasına alıp kolunu kopartıyor. Zaten küçük bir deri parçası kalmış.

O arada Ebu Cehil'e böyle ölümcül yarayı vermişler zaten. Peygamber Efendimiz (savaş sonrası) Ebu Cehil'in durumunu sordduğunda, bir sahabe efendimiz (Abdullah bin Mes'ud) onu arıyor. Onu buluyor, göğsüne ayağını koyuyor. Ebu Cehil can çekiyor ama hâlâ kibir halinde. Hâlâ bir üstünlük halinde. "Pek yüksek bir yere çıktıın" diyor (çoban olduğunu ima

ederek). "Bana şu durumdan haber ver" diyor. Hâlâ ölüm halindeyken savaşı ve kendi kibrini düşünüyor. (Abdullah bin Mes'ud) Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in muzaffer olduğunu, artık müşriklerin dağılmaya başladığını söylüyor. Ondan sonra (Ebu Cehil) diyor ki: "Beni öldürürken bile boynumu üst tarafa yakın bir şekilde kes ki heybetli görüneyim.". Bu şekilde bir kibirle, sahaba efendimiz onu öldürüyor orada, başını kesiyor. Ebu Cehil'in de bu şekilde ölümü gerçekleşiyor.

Müslümanlar bu mücadele anında 14 şehit veriyorlar. Müşriklerden 70 tane ölü var, 70 tane de esir. Meleklerin yardımıyla beraber dağılmaya başlıyorlar. Melekler geldiğinde, tabii şeytan (Sûraka suretinde) ve görünmeyen bazı ordularla gelmişti oraya. Bu ordular hemen kaçmaya başlıyorlar tabii. Şeytan hariç diğerleri (şeytanın ordusu) öldürüldüğü söyleniyor. Şeytanın kiyamete kadar mühleti olduğu için ona zarar vermeden diğerleri öldürülüyör.

Bu dağılma esnasında, daha bir emir gelmemiştir. Bu savaş anında esir almak gibi bir emir, talimat yoktu. Savaş, "öldür ya da şehit ol" şeklindeydi. Sahabe efendilerimiz bu kaçışma anındayken, kaçışanlardan, yaralananlardan esir almaya başlıyorlar. Bu esir aldıkları hakkında bir emir gelmediği için savaş bitiminde ne yapacaklarını karar veremiyorlar. Resulullah Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem bu konuda bir ayet de inmediği için istişareye sunuyor bunu.

Ebubekir Efendimiz, bildiğiniz gibi yüksek bir merhamet sahibi olduğu için, onlardan fidye almayı teklif ediyor. Hem bu alınacak fidyelerin Ümmet-i Muhammed'e bir güç sağlayacağını hem de onların ilerleyen zamanlarda Müslüman olabilme ihtimallerini dile getirerek o şekilde bir görüş bildiriyor. Sonra da Ömer Efendimiz de hepsini öldürmeye teklif ediyor. "Bunlar," diyor, "Kureş'in ileri gelenleri.".

(Seyyidimiz devam eder:) Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem savaşı kazandı. Ama şu şeyi hiç unutmamak lazım: Bedir'in başlangıcından Bedir'in sonuna kadar Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem inanılmaz derecede sakin. O kadar sakin ki. Ve şunu anlıyoruz biz; savaş başlamadan önce Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem savaşın sonucuna iman etmiş. Allah Azze ve Celle'nin onu müjdeleyeceğine, ona yardım edeceğini kesinlikle iman etmiş. Bütün savaşlarda Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e bakıyoruz, Bedir gibi değil. Bedir, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem için çok ayrı bir önemi var.

Yani Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i bize en güzel anlatan, Allahu Teala'ya teslimiyette en mükemmel anlatan; o gün savaş bilmeyen bir peygamberin bir anda mükemmel bir savaşçıya, bir savaş nizamını nasıl oluşturacağını net bilen bir insana (dönüşmesi), savaşta dahi istişare nasıl yapıldığını bize öğreten, savaşın ortasında susuz kalan müşriklerin su içme talebini onaylayan, savaşın en şiddetli zamanında sahabelerin kalbine korku duştüğü zaman eline kılıcı alıp müşriklerin ta yüzünün dibine kadar gidebilen ve hiç (can korkusu) taşımayan, duayı en mükemmel şekilde yapan, bütün sahabeleri uyuduğu halde kendisi onların başlarında en şefkatli bir baba, en güzel eden bir anne halini koruyabilen, uyandıkları zamanda tebessümle onların bütün korkularını gideren ve onlara yeni bir hayatın bahsedilme müjdesini veren, şehit olacakların tamamının başını okşayan, eliyle göğsüne dokunan bir Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den bahsediyorum.

O savaşta biz de olsaydık, farklı bir şey sergileyeceğimizi düşünmüyorum ben. Çünkü Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem sadece üç gecede insanı en mükemmel insan olma dersine çıkartan, savaşta insanın nefsin en alt seviyeye indiren ve savaşta adaleti muhafaza

eden, kainatın en güzel insanı. Eğer Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şedid (şiddetli) bir insan olmuş olsaydı, Allah şahidiniz olsun, o gün Bedir'de bütün insanları paramparça ettiirdi. Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem Bedir'de bütün insanlığa, bütün çevre kabiledeki herkese, insan olan herkese çok büyük bir ders verdi. Kendi gücü ve kudreti yetiyorken affetmeyi bilen, savaşın ortasında susuz kalan düşmana su veren ve savaşın sonucunda esir alınan insanlara insanca muamele yapan....

Savaş akşamı doğru bitiyor. Esirlerin kaçma ihtimallerine karşı bilekleri biraz sıkılınca bir inleme sesi geliyor. Peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den bahsediyorum, Allahu Teala'nın yeryüzündeki merhametinin timsali. "Esirlerin bileklerini fazla sıkmasanız, onları esirlik halinin olduğu yerde rahat ettirseniz olmaz mı?" diyor. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem dilerse emrederdi. Derdi ki: "Hey sahabelerim! Esirleri çözün..." Hayır, "Olma mı?" diyor. "Olur Ya Resulallah" diyorlar. Sonra esirlere insanca davranışın hadisesi ortaya çıkıyor. Yani kendisi yemek yememesine rağmen esir olmuş yaralıyı tedavi ettiren, onunla ekmeğini ya da hurmasını paylaşan... Az önce savaşta o şiddetini gördüğümüz çok kudretli sahabeler... Fetih Suresi'nde onları tarif ederken "Kendi aralarında çok merhametli, düşmana karşı pek şiddetliler" derler. Savaş zamanında onlar kadar şiddetlisini görmezsin, ölümün üzerine giderler. Ama savaş bittiğinin anı, artık onlardan daha merhametlisini yeryüzünde göremezsin. Çünkü onların efendisi, merhametlilerin en merhametlisi.

Ve Allah Resulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem... Bizim öğrendiğimiz şey şu: İstişare yapmadan Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem karar vermez. Esir alınmışlardır. Esir alınanların büyük kısmı akrabaları, komşularıdır. Bunlar hakkında bir hüküm verilecek. Hazreti Ömer, (Acem diyarlarına seferler düzenlediği için) Acemlerin tarihlerini çok iyi bilir. Bundan dolayı savaş esirlerine yapılacak olan eylemde diyor ki: "Ya Resulallah! Hepsinin boynunu vuralım. Çünkü bunlar yine bize düşmanlık ederler.".

Resulullah (s.a.v) Hazreti Ebubekir Siddık'a bu konuya ilgili istişare yapıyor. Hz. Ebubekir Siddık diyor ki: "Ya Resulallah! Biz bugün bunlara merhamet edersek, onlar bu merhametle kalpleri dine ısnır. Belki diğer insanlara da, gittikleri yerbere de dinimizin güzel kısımlarını anlatırlar. Bu şekilde onları bir fidye karşılığında (birakalm), hem zenginleşiriz hem de iyiliğimiz insanlara ulaşır.". Tabi Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e iyilikten, merhametten bahsedince tabii ki yumuşayacaktır. Daha önce savaşa mı girmiştir?. Sonradan tabii bir ayet gelecek, "Öyleyse onlar size savaş açarsa siz de onlara savaşın" diye, ama ayet gelmediği için Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bir hüküm veremiyor , o yüzden istişare yapıyor.

Tabii diyeceksiniz ki, Hazreti Ali (r.a) nerede bu istişarede?. Hazreti Ali (r.a) savaşta çok fazla yorulmuş. Çünkü savaşta birçok müşrikin öldürülmesinde, yaralanmasında en fazla yer alan kişidir. O yüzden dinlenmeyi tercih etmiştir. Hazreti Ali (r.a)'nin şiddetli baş ağrıları çok oluyordu, gerçekten çok yoruyordu. O yüzden istişare hususunda kendisinin mazur görülmesini tercih etti. O yüzden bu istişarede Hazreti Ali (r.a) ile ilgili bir hüküm bulamıyoruz. Çünkü Hazreti Ali (r.a) savaşlığı zaman çok tehlikeli ve çok güzel savaşındı. Hayber'de de, Bedir'de de aynı şekilde oldu. O yüzden istişarede Hazreti Ömer'i ve Hazreti Ebubekir Siddık'ı görüyoruz burada. Ve Hazreti Ömer'le Hazreti Ebubekir Siddık'ın çok görülmesinin en büyük sebebi, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in kayınpederleri olmalarıdır. O avantajı kullanıyorlar.

Sonra bir karar alınıyor. Fidye şu: (Okuma yazma bilen) her bir müşrik, on tane okuma yazma bilmeyen kişiye tam mükemmel bir şekilde okuma yazma öğretirse serbest bırakılacak. Fidye miktarını ödeyenler serbest bırakılacak şekilde bir hüküm veriliyor.

(Sertan devam eder:) Tabi Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in kızı Hazreti Zeynep'in (kocası), damadı da müşrikler safında olduğu için... Amcası ve damadı da müşrikler safında. Hazreti Abbas (o zaman için müşrikler safında), zoraki geldiği için önceden haber veriyor , "Hani onu gördüğünüz zaman öldürmeyin" diye. Zaten o (Abbas) sıkıca bağlı olduğu için, o inlediği gece, onun hürmetine diğerlerinin de elleri çözülüyor. Hz. Abbas'a fidye istendiği zaman, "Bütün malim mülküm buradadır" gibi bir şey söylüyor önce. (Peygamber Efendimiz) diyor ki: "Peki, hanımına (Ümmü'l-Fadl) teslim ettiğin altınlar nedir, nerededir? Şu kadarı sende kalsın, şu kadarı oğluna..." diye paylaştırmıştı. Hazreti Abbas o zaman, "Bunu sana kim haber verdi? Bunu ben konuştuğumda orada kimse yoktu" diyor. (Seyyidimiz anlatır:) "Kimse yoktu" demiyor. Şöyledir: "Eşim, ben ve Allah vardı" diyor. "Allah vardi" diyor. O zaman Allah varsa kime bildirecek? Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e bildirecek. Öyle bir mantık kuruluyor.

(Sertan devam eder:) Bir de damadı olarak Ebu'l-As var. Hz. Zeynep annemizin kocası. Onun fidyesi olarak da Zeynep annemiz bir gerdanlık gönderiyor. (Seyyidimiz anlatır:) Evet, Hatice annemizin gerdanlığını gönderiyor. (Sertan devam eder:) Evet, Hatice annemizin... Resulullah Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem gerdanlığı gördüğünde yanında tanıyor ve gözleri yaşıyor. "Onu serbest bırakısanız, bunu da Zeynep'e gönderseniz olur mu?" diye (sahabeye soruyor). Sahabe Efendilerimiz burada yine büyük bir ahlak ortaya koyuyor. "Buganimettir" (demiyorlar), Allah Resulü'nü hiçbir şeye değişmiyorlar. Onu dediği gibi hemen serbest bırakıp (gerdanlığı) gönderiyorlar.

Parası olmayanlardan, okuma yazma bilenlere, Medine'deki Müslüman çocuklara okuma yazma öğretmeleri karşılığı serbest bırakılacağını söylüyor. Ki ibretlik bir şey: Savaşlığı ordunun komutanı, Türkçe olarak söyleyeyim, "Cehaletin Babası" (Ebu Cehil). Bu Cehaletin Babası'nı savaş meydanında yenip, ondan kalanlara ilim öğrettiyor. Medine'de münafiklar var, Yahudiler de var. Bunların müşriklerle araları çok iyi. Bu savaş sonrası bunlarda da bir (sessizlik) hali olacak.

(Seyyidimiz anlatır:) Ama şöyle bir şey var: "Ya Ali," diyor, "Orduyu topla, bunları takip et.". Müşrikler kaçıyorlar, gidiyorlar. Ama buna rağmen Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Hazreti Ali komutasında belki 70 kilometreye kadar bunları takip ettiriyor. Bu takip ettirme, müşriklerde çok büyük korku oluşturuyor. Yahudilerde çok büyük korku oluşturuyor. Yani, Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem davasından dönmeyecek. Artık o büyük bir İslam devletinin komutanı, lideri. Artık bundan sonra müminlerin önünde engel olacak bir şey kalmayacak imajı oluştu Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in o takip ettirmesiyle.

Peki Bedir Savaşı bize ne anlatacak?. Yani biz bu Bedir'den ne ders almamız lazım?. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem, ilkin Ebu Süfyan komutasındaki büyük bir kervan (için yola çıkmıştı). Bu kervan Mekke'nin bütün kazancını taşıyor. O kervan o gün esir alınsa Mekke ekonomik olarak çökecekti. Ebu Süfyan yapmış olduğu manevralarla bir şekilde kervanı kurtarmayı başarıyor. Dilerse Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem, amacı kervan olsa yine kervanı bulurdu, çünkü kervan çok uzak değildi. Ama Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem çıktıgı zamandan beri niyeti hep cihattı. Ama gelenlerin çoğu, büyük bir coğunluğu ganimet için, kervandan elde edilecek ganimet için gelmişlerdi. Ganimet için gelenlerin

birçoğu zaten yolda dökülmüşlerdi. Ders 1: Bir insan Allah için bir niyeti varsa, dünya onun önüne ne kadar serilse serilsin niyetinden vazgeçmemesi lazım. Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Bedir'de ilk yaptığı şeyden bunu görüyoruz.

Başka ne elde ediyoruz Bedir'den? (SERTAN cevaplar:) Her şart altında teslimiyet hali var. Verdiği söze sadık kalma (ahde vefa) olayı var. (Seyyidimiz devam eder:) Bedir'de ikinci alacağımız örnek şu: Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem yapmış olduğu istişarelerde, işin ehli kimse onunla tam istişare yapıyordu. Harp konusuna hakim biri var (Hubâb), istişareyi bizzat onunla yapıyor. Coğrafya bilgisine sahip olan biri var, istişareyi bizzat onunla yapıyor. Ve istişare yaptığı zaman akla, kalbe, mantığa uyuyorsa "Yapalım" diyor. Mesela ikinci bir istişare (teklifi) yaplıyor savaşın tam ortasında, "Ya Resulallah, çadırı falan içeri çekelim" diyorlar. "Hayır" diyor. Savaşın içinde yeni bir strateji üretilmiyor. Hani "Derin ortasında at değiştirilmez" derler ya, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bunu çok güzel uyguluyor. Savaşın ortasındayken yeni alınan kararları uygulamıyor. "Çadır burada duracak" diyor.

Savaşın içindeyken bile savaş hususunda istişareler yapıyor. Sonra nizama çok önem veriyor. Orduyu devamlı, her aşamasında onları şevke getirecek, kuvvette getirecek, moral ve motivasyonlarını devamlı üst seviyede tutacak, vesveseye düşmeyecekleri şekilde an be an onların yanında oluyor. Yani sadece çıkış bir çadırda oturup da öyle yapmıyor. Savaşın ortasında, başında, sağında, solunda, su kuyusunun dibinde Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem var. Savaşın ortasında (Müslümanların eline düşen) o yedi kişi su içme talebinde bulunuyor. Sahabeler için onları öldürmek çok kolay. "Durun," diyor, "Su içsinler. Su içsinler, (saflarına) kadar gitsinler. Ondan sonra harbe devam edin.". Harpde bile çizgisi çok iyi koruyor Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Savaşta bile sahabeler ibadetten geri kalmıyorlar. Savaşta bile ibadet yapılacak, zikir yapılacak, dua yapılacak. Savaşın da hakkı verilecek.

Başka ne görüyoruz? Çünkü ilk savaşımız bu. (SERTAN cevaplar:) "Anam babam sana feda olsun Ya Resulallah!" diye hitap ediyorlar ya, bunu sadece dil ile değil, bütün halleriyle, canları, malları, her halleriyle gösteriyorlar orada. (Seyyidimiz devam eder:) Bedir'de şöyle bir şey var: Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem savaşta müşriklerin olacağı yeri bizatîhi, elindeki çubukla tek tek işaretliyor. Ve Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem savaşın stratejisini (o konuyu çok seviyorum ben), eline bir ok ucu alıyor, herkesin yapacağı savaş stratejisini komutanlara anlatıyor. On kişiye diyor ki: "Sen şundan sorumlusun, sen şuradan sorumlusun.". Savaşta herkesin ne yapacağını onların anlayacağı lisanda tek tek anlatıyor. Bu da ilginç bir şey. Çünkü niye?. Ensar tarımcı, Muhacirin bir kısmı tüccar. Bunlara Muhammed (s.a.v) tek düzen muharebe sisteminin şartlarını o gün öğretiyor. 10 kişinin başına 1 kişi, aynı "onbaşı" mantığı. "Siz sol kanada, siz sağ cenaha, siz önde şuraya gideceksiniz...". Savaşın bütün şartlarını, herkesin görev taksimini tam yapıyor, görev bilincini tam oturtuyor.

Ve savaşladığı (savaş başladığı) zaman, (kendi kılıçını uzatıp) "Bu kılıçın hakkını kim verir?" diyor. Bu kılıçın hakkı nedir? Kırılıncaya kadar ya da şehit oluncaya kadar harp etmektir.

Saad bin Vakkas... O gün okçuların piri oluyor. Ondan önce Sa'd bin Vakkas okçuların piri değil. O hikaye nasıl başlıyor? Savaşa giderken bir tane geyik çıkıyorlarına. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bir tane ok alıyor, Sa'd bin Vakkas'ın yayına koyuyor. "At ya Sa'd!" diyor. Sa'd atıyor, geyiği tam boğazından vuruyor. Sonra kesiyor onu ve bütün o sahabelere o geyik eti yetiyor. Savaşın daha başlamadan önceki ilk (bereketi) o. Sa'd'ın ilk

atışı o. Sonra (savaşta) diyor: "Anam babam sana feda olsun ya Sa'd! At!". Ve Sa'd bin Vakkas ok atmaya başlıyor ve okçuların piri oluyor. O gün Bedir, bize bütün savaş sanatlarının, ustalarının nasıl olması gerektiğini, savaşın nasıl olması gerektiğini, savaş ahlakının ne olduğunu ve Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in bir savaşçı olan kimliğini net ortaya koyuyor. Savaşta bile Allahu Teala'dan bahseden bir peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem.

Evet, (Mehmet Çakıroğlu söz istemiş). Soru: "Hani dediniz ya, Allah Resulü bu savaşta Allah'ın yardımına tam manasıyla iman etti diye. Günümüzde de biz şu dersi çıkartabilir miyiz? Allah için yaptığımız her hayırlı işte Allah'ın yardımına iman etmeyi çıkartabilir miyiz?". Cevap (Seyyidimiz): Her hayırlı işte, eğer o imanı yapmazsanız zaten işin adı hayırlı olmaz. Öyle çıkartmak lazım. Ama yani Bedir bize bütün hayatımızda (şunu öğretir): Bir işe girişecek in zaman sakin olacaksın. O işin bitmiş gibi iman edeceksin. İşin ehlini muhakkak bulacaksın. İşini ehlile istişare yapacaksın. En çetin zaman ne kadar çetin olursa olsun, "Ya Hayyum Ya Kayyum" esmasına çok güzel sıyrılmak gerektiğini, en şiddetli şeyden sonra daha büyük bir bereketin geleceğini ve Allah-u Teala'nın sana vereceği küçük bir yağmurun, küçük bir uykunun seni nasıl müjdeleyici bir hale dönüştüreceğini, bir uykunun bile insanın bütün hayatında nasıl büyük bir değişim yaptığını, onu nasıl şifaya kavuşturduğunu, bilmediği bütün ilimleri (o zaman savaşla ilgili ilimlerdi) nasıl bir gecede onlara yüklediğini.... Ve Peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in herkes yatarken, bak bir savaşçı, bir peygamber, bir lider, bir sorumluluk sahibi insanın, sorumlu olduğu kavme karşı nasıl davranış gereğini, onları nasıl koruyup kolladığını, nasıl gözetlediğini, insanüstü nasıl bir davranış sergilediğini net anlatıyor bize Bedir.

Bedir'in bir de sonrası var. Bedir kazanılmış, zafer yapılmış. Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i ilk çıktığı günü sakinlikle yine görüyorum. Bedir'den sonra Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'de böyle müthiş bir sevinç çığlığı duydu mu? Neşesi gördün mü? Hayır. Yine bakıyorum... Zaten beni en çok hayrete bırakan konu bu. Ya Muhammed, niye bu kadar çok sakinsin?. Bedir'i kazandık. Allah büyük bir zafer nasip etti bize. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem hâlâ çok sakin. Sakin, ferasetli ve Rabbine çok çok müteşekkir. Yani Bedir'in savaşı kazandık, gece oldu. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i biz aynı ibadette, Allah-u Teala'ya ellerini kaldırmış, bu sefer müthiş bir şekilde şükür halinde görüyoruz. Mesela savaş zamanına bakıyorum, Allah-u Teala'dan vaadini isteyen peygamber... Savaş bitiyor, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem hâlâ ayakta ve hâlâ güçlü ve hâlâ dinc ve hâlâ mükemmel bir savaşçı ama şükür Rabbine tam tamina eden bir peygamber.

Savaşçı bilmeyen tarım toplumu, tüccar toplumuna şimdi Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem diyor ki: "Ya Ali! Bunları takip et.". "Ya Resulallah ben çok yoruldum, şu kadar yara aldım, bacağım şu..." Hayır. Hayır, hayır, hayır. Hemen toparlanıyorlar ve müşrikleri takip ediyorlar. Bu takip, müşriklerin kalbine o kadar büyük bir korku salıyor ki, onlar o kadar hızlı (kaçıyorlar) ki, sadece takip edileceklerine dair haber geliyor, belki günlerce yatamıyor müşrikler. Allah Resülü bütün her şeyi tersine çeviriyor. Yani şeytanın müminlerin kalbine salmaya çalıştığı korku, daha sonra yıllarca müşrikleri takip edecek.

(Taner söz alır:) Soru: "Abi, dediniz ki 3 günde sahabeye efendilerimiz tam olarak asker... Daha önce hiç savaşılmamış, böyle bir şey olmamış ama 3 gün içerisinde Resul Efendimizin duası yüzü suyu hürmetinedir ama üç gün içerisinde tamamıyla askerliği öğrenen, savaşmayı

öğrenen bir topluluk haline gelmiş. Bu Rabbül Alemin'in muhakkak dilemesidir de, bundaki hikmet; Rabbül Alemin dilerse onu o zaman verir mi, yoksa bir tevekkülden dolayı mı? Onu anlayamadım.".

Cevap (Seyyidimiz): (Gülerek) Bu sorunun aslında biliyorsun cevabını da.... Allah Azze ve Celle, en sevgilisi Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e muhakkak yardım edecek. Ve o gün Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'de öyle ayrı bir nur, öyle ayrı bir aura, öyle ayrı ve kuvvetli bir enerji vardı ki ve Rabbül Alemin'e o kadar mükemmel bir güven vardı ki.... Yani biz işte Ebubekir Siddık'ın o çadır sahnesini, Allah-u Teala bilerek, isteyerek bizim karşımıza çıkartıyor. Yoksa Muhammed (S.A.V.) yola çıktıığı zaman zaten Allah'a yakınlığın (yakınlığın) en üst seviyesini yaşıyordu. Ve bu seviyeyi muhafaza ettiği için, O'nunla beraber yürüyenler de o halden hale girme halinden onlar da nasipleniyorlardı. O yüzden Allah Resülü Sallallahu Aleyhi ve Sellem çok sakindi. Böyle kocaman büyük bir dolunay gibi geceleyin, sabahleyin çok büyük bir güneş gibi; hem gece besleniyorlardı hem gündüz besleniyorlardı Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den.

Ve Allah, vaadini yerine getirecek olanları, muhakkak vaade uygun bir hale kesinlikle getirecektir. Ve biz bunu Bedir'de net görüyoruz. Çünkü Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem hep diyordu: "Ya Rab! Bana vaadini yerine getir. Sen Allah'sın, vaadini yerine getirirsın.". Ve Allah-u Teala sadece o yağmur müddetinde, yani bir gece müddetinde, basit bir yağmur, derin bir uykú ve sabah; (onlar) mükemmel bir savaşçı, adil insanlar, korkusuz insanlar, emre tam itaat eden insanlara dönüştüler. Ve mükemmel bir güç ve kudrete sahip oldular. Yoksa hiç kılıç kullanmamış bir adamın kılıç kullanma mühleti en fazla 15 dakikadır, üzerine çıkamaz. Ama biz sahabeleri belki birkaç saat kılıç kullanırken görebiliyoruz. O Allah-u Teala'dandır. Allah-u Teala'dandır ama dileyen Muhammed (S.A.V)'dır. Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem gibi gerçekten sakin, Allahu Teala'ya tam teslim olarak yolculuğa çıkarsa, onunla beraber o yolculuğa yürüyenler de aynı O'nun kudretine ve O'nun güzelliğine erişirler. Bu bütün insanlık için... Çünkü peygamber bir çığır açmışsa dünyada, o çığır hiçbir zaman kapanmaz. O yüzden Allahu Teala, Deccal ile savaşacak olan kavmi de aynı Bedir'e giden Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in sahabeleri gibi aynı halde ve aynı yetiştiğinde yapacaktır.

Bedir bizim için çok büyük bir delildir. Çünkü şeytan ve Ebu Cehil... Şeytan, şeytan olduğundan beri bir insan üzerinde (Ebu Cehil) bu kadar büyük tasarrufat yapmamıştır. Ve şeytan hayatı ilk defa bir ordu toplamıştır ve bu orduyla Muhammedî ruha karşı gelecektir. O gün eğer Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i durdurursa artık bu iş bitecek. O yüzden Allah Resülü diyor ya: "Ya Rabbel Alemin! Eğer şu bir avuç insanı helak edersen, yeryüzünde sana ibadet edecek kimseyi bulamazsun.". Aslında bu çok büyük bir söz. Çünkü şeytan hayatı ilk defa bu kadar kuvvetli bir orduyla Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in nuruyla savaşacak. Biz tam aslında konuyu irdelemiyoruz. Çünkü Allahu Teala bin yüz (1100) kişilik bir insan grubuna üç bin tane melek niye göndersin?. Allahu Teala adıllı, kudretlidir. Ama şeytanın, o lainin on bin (10.000) kişilik ordusuna Allahu Teala üç bin kişilik melek ordusunu indiriyor. Ve onlara ne yapacaklarını söylüyor. Lain, melekleri görünce "Ben Allah'tan korkarım" diyerek kaçıyor, öbürlerini de satıyor. 10 bin tane lainin ordusu, lain başlarında, hayatında ilk defa (savaş) zırhını giymiş ve karşısında Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Müminlere yaklaştığında, Allah Resülü (öne) inince o (şeytan) en arkaya saklanıyor. Yedi defa sahabelere yaklaşmayı deniyor. Sahabelere yaklaşınca Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem hemen ileri geliyor, lain hemen arkaya saklanıyor. O

on bin kişilik şeytanlar ordusuyla Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem burun buruna geliyor. Ondan sonra Rabbim merhamet ediyor, üç bin melek Arş'tan iniyor. O on bin şeytanın ordusu orada yok oluyor. Bir tek şeytan kaçıyor.

(Başka bir soru gelir:) Soru: "Şeyhim, Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem diyor ya 'Sana ibadet edecek hiç kimse kalmaz' diye. Peki orada olmayan ama iman edenler var, geride Medine'de olanlar, başka yerlerde olanlar var?". Cevap (Seyyidimiz): Üç gün Peygamber'e yolculuk yapan, Ramazan ayında Peygamber'in bütün nurunu kendi zерresine taşıyan, o gün Allah-u Teala'nın yeryüzündeki en seçkin zâtları Ashab-ı Bedir'dir. O gün hepsi birer Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem, o gün hepsi Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in bir kopyası gibiydiler. Yani biz hepimiz toplansak, bütün dünya yine toplansak, o gün Ashab-ı Bedir'in demesi gibi "Allah" diyemeyiz , "Ya Kayyum" demesi gibi diyemeyiz.

(Onur söz alır:) Soru: "Seyyidim, şimdi günümüzdeki cihat, Bedir cihadı gibi olmayan cihatlar da var değil mi?. Mesela bugün de düşmanın kervanına saldırmak, Müslümanların üzerine farz, ama tabii belirli koşulları var?". Cevap (Seyyidimiz): Tabii, koşulu var.

Gerçekten bir lider olması lazım. Liderin tamamen gerçekten Müslüman olması lazım. Allah ve Resulü'ne (bağlı) olması lazım. Lider çok önemli burada. Kendi kafasına göre herhangi bir Müslüman "Ben gidip filan yere taş atıyorum"... Hayır. Öyle bir şey yapamaz. Lider önemli burada. Soru: "Bir de Efendimiz Aleyhisselatü Vesselam gibi nasıl sakin kalmayı başaracak Müslümanlar?".